

РЕШЕНИЕ

№ 456

гр. Дупница, 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДУПНИЦА, II-РИ СЪСТАВ НО, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Маргарита Пл. Алексиева

при участието на секретаря Деа Д. Иванова
като разгледа докладваното от Маргарита Пл. Алексиева Административно наказателно дело № 20231510201182 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

П. К. В. от гр. Д....., ул. А..... №, с ЕГН ***** обжалва Наказателно постановление № 23-0348-000985/25.09.2023г., издадено от Началник група в ОДМВР Кюстендил, РУ Дупница, с което са му наложени следните административни наказания:

1. На основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП - „глоба“ в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 137А, ал. 1 от ЗДвП;
2. На основание чл. 185 от ЗДвП - „глоба“ в размер на 20 лв. за нарушение на чл. 70, ал. 3 от ЗДвП;
3. На основание чл. 179, ал. 6, т. 3 от ЗДвП - „глоба“ в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Прави оплакване за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление, като моли да бъде отменено. В съдебно заседание се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата по съображения изложени в същата. По време на съдебните прения моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено изцяло или частично само по т. 3. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата. В съпроводителното писмо изразява становище за неоснователност на жалбата и моли за отхвърлянето □ като неоснователна. Ако съдът счете, че същата е основателна и в случай, че жалбоподателят претендира присъждане на разноски за адвокат над минималния размер съобразно Наредба № 1/09.07.2004 г., прави възражение за

прекомерност и за присъждане на такова в минимален размер.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, гласни и писмени, поотделно и в съвкупност, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

На 05.09.2023 г. в 10:16 ч. жалбоподателя управлявал лек автомобил „.....“ с рег. № в гр. Дупница по ул. „Св. Иван Рилски“ пред дом № 215 в посока ж.п. рампа без поставен обезопасителен колан с какъвто автомобилът е оборудван и без включени светлини за движение през деня или къси светлини. Поради тези нарушения водачът бил спрял за проверка от полицейските служители Д. П. и С. С., които при проверката установили още едно нарушение, а именно, че автомобилът е технически неизправен, а именно счупено предно панорамно стъкло. За така констатираните нарушения на водача бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 1005089/05.09.2023 г., с който актосъставителят е квалифицирал деянията на водача като нарушения по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП, чл. 70, ал. 3 ЗДвП и по чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Актът е предявен на нарушителя, същият го е подписал без възражения. Въз основа на така съставения от актосъставителя Д. П. в присъствието на свидетеля С. С. АУАН е издадено и атакуваното наказателно постановление, в което е описана идентична фактическа обстановка и жалбоподателят е санкциониран с горепосочените административни наказания.

По делото са разпитани актосъставителя и свидетеля по установяване на нарушението – Д. П. и С. С., които потвърждават изцяло фактическите обстоятелства изложени в акта. Показанията на двамата свидетели са безпротиворечиви, като и двамата свидетели поддържат констатациите отразени в акта, поради което съдът ги кредитира изцяло.

Горната фактическа обстановка се доказва по безспорен начин от събраните по делото гласни и писмени доказателства:

Съгласно така приетата фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Настоящият съдебен състав счита, че жалбата е допустима, а разгледана по същество е частично основателна, поради следните съображения:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Началник група в ОДМВР, на когото съгласно приложената Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, са делегирани права на административнонаказващ орган по смисъла на чл. 48, ал. 2 от ЗАНН. Акта за установяване на административно нарушение е издаден от компетентен орган, оправомощен да съставя актове за установяване на административни нарушения съгласно цитираната заповед и по-конкретно полицейски орган, определен в т. 1.3.3. на заповедта – от звената осъществяващи охранителна дейност по чл. 14, ал. 2, т. 1 (патрулно-постова дейност) или т. 2 (териториално обслужване на населението) от Закона за министерството на вътрешните работи в СДВР/ОДМВР и в районните управления, за дейностите по чл. 165, ал. 1, т. 1 – 3, т. 7, т. 9, т. 11 и т. 12 от ЗДвП.

Относно нарушението на чл. 137а, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП:

Съгласно чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, "Водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани." В случаите, в които се допуска нарушение на посочената разпоредба, ЗДвП в чл. 183, ал. 4, т. 7, предл. 1 е предвидил точно определено наказание за виновните лица – "глоба" в размер на 50 лева. Съдът намира, че е безспорно установено от обективна страна, че жалбоподателят е управлявал МПС без поставен обезопасителен колан. Не са налични никакви доказателства, които да оборят отразените в АУАН и НП фактически констатации в този смисъл. Освен това, в показанията си пред съда и актосъставителят и свидетеля по съставяне на АУАН, който е свидетел при установяване на нарушението заявиха недвусмислено пред съдебния състав идентично с отразеното в АУАН, че жалбоподателят е шофирал без поставен обезопасителен колан, с какъвто процесното МПС е било оборудвано. Напротив подобни негови възражения не са били отразени на място и в подписания и връчен на жалбоподателя АУАН, както и не се сочат от разпитаните свидетели да са направени пред тях устно. Нещо повече не са депозирани възражения срещу това нарушение пред АНО и в предвидения в ЗАНН 3-дневен срок. Нарушението е съставомерно и от субективна страна, доколкото като правоспособен водач на МПС, жалбоподателят е съзнавал напълно, че следва да шофира с поставен обезопасителен колан, с какъвто процесното МПС е било оборудвано, но въпреки това умишлено не е поставил същия. Предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и с поведението си пряко е целял настъпването на същите. Наложено е посоченото в закона фиксирано в абсолютен размер наказание, което не може да бъде изменено от съда. Ето защо, съдът намира, че в тази си част НП е законосъобразно и като такова следва да се потвърди. Не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, доколкото нарушението е със степен на обществена опасност типична и характерна за вида си и НП следва да се потвърди в неговия пункт 1-ви, като правилно и законосъобразно.

По нарушението на чл. 70, ал. 3 от ЗДвП:

По отношение на нарушението на чл. 70, ал. 3 от ЗДвП неправилно е приложен материалния закон. Противоправното деяние е квалифицирано като нарушение на чл. 70, ал. 3 от ЗДвП, който текст въвежда задължение на водачите при управление на МПС през деня да използват включени светлини за движение през деня или къси светлини. Нормата е в Раздел XVII от ЗДвП, въвеждащ правила за използване на светлините. Деянието е било неправилно санкционирано от АНО по общия субсидиарен санкционен състав на чл. 185 от ЗДвП с глоба в размер на 20 лева. Нарушаването на това правило обаче е предмет на санкциониране не по този, а единствено по специалния санкционен състав на чл. 180, ал. 1, т. 1, пр. 1 от ЗДвП с възможност за налагане на глоба от 20 лв. до 150 лв. Наличието на този специален и по-тежко наказуем състав за извършеното нарушение не позволява неговата преквалификация. Наложено наказание по неприложима санкционна норма, в случая чл. 185 от ЗДвП води автоматично до неправилно приложение на материалния закон и е абсолютно основание за отмяна на НП в тази му част. Изцяло в тази насока е и съдебната

практика на касационната съдебна инстанция отразено в решение № 169 от 18.06.2019 г. по к. адм. н. д. № 105/2019 г. на Административен съд – Кюстендил. Ето защо, по пункт 2 обжалваното НП следва да се отмени като постановено при допуснато нарушение на материалния закон.

По нарушението на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП:

За да бъде ангажирана отговорността за управление на технически неизправно ППС, предвид диференциацията на неизправностите в разпоредбата на чл. 179, ал. 6 от ЗДвП, следва в АУАН и в НП да са посочени релевантните факти за определянето на съответната неизправност като незначителна, значителна или опасна. В конкретния казус актосъставителят и наказващият орган са се задоволили да запишат в АУАН и НП, че "неизправността" е "опасна", без обаче да посочат, без съответно да изложат релевантни факти, обосноваващи преценката за определената от органите степен на значимост на неизправността. Релевантните факти за определяне на дадена неизправност като опасна са посочени в §6, т. 73 от ДР на ЗДвП, като възможните относими в случая са: "опасни неизправности" включително при укрепването на товара, са откритите по време на проверка неизправности, които представляват пряк и непосредствен риск за безопасността на движението по пътищата или имат въздействие върху околната среда. Релевантни факти за определяне на дадена неизправност като опасна са посочени и в Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на ППС, по препращане от чл. 101, ал. 4 от ЗДвП. Настоящата въззивна инстанция констатира наличието на непълнота и неяснота от описанието на нарушението по какъв критерий твърдяната неизправност е приета за опасна. В случая в описанието на нарушението е посочена само конкретната неизправност, но не са посочени фактите, които да обосновават извода, че процесната неизправност е опасна. Налице е съществено нарушение на процесуалните правила по отношение описанието на съставомерните обективни признаци на нарушението, което представлява основание за отмяна на НП в частта му по т. 3 като незаконосъобразно.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, разноски следва да бъдат присъдени в полза на жалбоподателя. Съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. По делото е представен договор за правна защита и съдействие /л. 2/, съгласно който договореното и изплатено възнаграждение за процесуално представителство на жалбоподателя е 300 лв. С оглед изхода на делото следва в полза на жалбоподателя да се присъдят две трети от разноските, а именно в размер от 200 лева.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 4 и чл. 63д от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление №23-0348-000985/25.09.2023г., издадено от Началник група в ОДМВР Кюстендил, РУ Дупница, в частта с която на П. К. В. от гр. Д....., ул. А..... №, с ЕГН ***** на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **50.00** (петдесет) лв. за нарушение на чл. 137А, ал. 1 от ЗДвП, като ЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №23-0348-000985/25.09.2023г., издадено от Началник група в ОДМВР Кюстендил, РУ Дупница в частта, с която на П. К. В. от гр. Д....., ул. А..... №, с ЕГН ***** са наложени следните административни наказания: на основание чл. 185 от ЗДвП - „глоба“ в размер на **20.00** (двадесет) лв. за нарушение на чл. 70, ал. 3 от ЗДвП и на основание чл. 179, ал. 6, т. 3 от ЗДвП - „глоба“ в размер на **500.00** (петстотин) лв. за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ОСЪЖДА ОДМВР – Кюстендил представлявано от Директора да заплати на П. К. В. от гр. Д....., ул. А..... №, с ЕГН ***** сумата в размер на **200.00** (двеста) лв., представляваща разноски по делото за адвокат.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд - Кюстендил, на основанията предвидени в НПК и по реда на Глава дванадесета от АПК.

Съдия при Районен съд – Дупница: _____